

РЕШЕНИЕ

№ 782

гр. Враца, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. Младенова

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разглежда докладваното от Магдалена Б. Младенова Гражданско дело № 20231420102314 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от Т. Г. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. **, ул. „*** ****“ № **, вх. **, ет. **, против И. П. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. **, кв. „***“, ул. „****“ № **.

В исковата молба се твърди, че с протоколно Определение, влязло в сила на 09.05.2023 г., е одобрено споразумение по НОХД № 377/2023 г. по описа на Районен съд – Враца, с което И. М. се признал за виновен за това, че на 15.09.2022 г. в гр. Враца, ул. „Христо Ботев“ № 152, пред сградата на сектор „Пътна полиция“, ОДМВР гр. Враца е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред, изразяващи явно неуважение към обществото – демонстративно пуснал силна поп фолк музика /чалга/ от паркирания пред служебния вход на сектор „Пътна полиция“ автомобил марка „*****“ с рег. № ** *** **и след направена му забележка от полицейски служител при ОДМВР Враца Т. Г. Т. да я спре, започнал да се държи с него грубо, провокативно и арогантно, призовал го към физическа саморазправа, заплашвал го с уволнение и го бутнал с ръка в областта на рамото – престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. Поддържа се, че при извършване на престъпното деяние М. използвал груби, арогантни и цинични думи по адрес на ищеца. Крещял срещу него, че можел да прави каквото си иска и ищецът не е човекът, който ще му каже какво да прави. Заплашил го със саморазправа, с уволнение и въпреки че ищецът бил с полицейска униформа, го ударил с ръка в областта на рамото. Ударът му бил съпроводен с груб цинизъм. Твърди се, че тези действия на ответника се случили в непосредствена близост до сградата на КАТ Враца и били наблюдавани и чути от колегите на ищеца и хората, които чакали, за да регистрират автомобилите си. Посочва се, че отправените цинизми и арогантното отношение на ответника накърнили честта и достойнството на ищеца. Това, че се случило точно на мястото, където ищецът работел, допълнително засилило чувството му за обида и срам. Ищецът почувствал безсилие за това, че именно като униформен полицаи не можел да се обърне и да подмине обиждащия го М., а трябвало да изтърпи цялата тази негативна енергия, отправена към него и същевременно да се държи в

рамките на Етичния кодекс в МВР.

Поддържа се, че с оглед разпоредбата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, които съгласно трайната и непротиворечива практика на ВКС на РБ трябва да са пряка и непосредствена последица от вредоносното действие. Сочи се, че в процесния случай е налице такова виновно противоправно деяние от И. М., чието деяние съставлява престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. Твърди се, че за извършеното престъпление на М. са наложени наказания „лишаване от свобода“ за срок от три месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено за срок от три години, и наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез публикуване в местен ежедневник. Изтъква се, че съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 1 и ал. 2 НПК и чл. 300 ГПК, тази присъда е обвързваща за гражданския съд относно въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност и вината на дееца.

Сочи се, че претенцията представлява обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в изпитаните от ищеца обида, срам, унижение, накърнено достойнство, чест и себеуважение. Поддържа се, че тези вреди са в пряка причинно-следствена връзка с непристойните действия, извършени от И. М., грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото на 15.09.2022 г. По тези съображения се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 4 000,00 лв., ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Излагат се съображения, че искът е прекалено завишен, а ответникът е пенсионер по болест, като купува и хапчета за кръвно и диабет.

Посочва се, че на 15.09 в 7.30 ч. пред входа на КАТ Враца ищецът дошъл до автомобила на съпругата на ответника и му направил забележка да спре музиката, тъй като е силна. Ответникът не можел да намали звука на касетофона, поставен в автомобила, като след дълги разговори и проби изгасили автомобила и всичко приключило. Ищецът си тръгнал, стигнал до входната врата на двора на КАТ, след което се върнал при ответника и му казал, че сега ще го оправи в живота и го напсувал. Започнал да дърпа ответника да слезе от автомобила и да тръгне с него. Ответникът попитал какво е направил, за да се държи ищецът така с него, като тогава последният започнал да го дърпа за ръцете и да го рита по долните крайници, след което го вкарал в двора, извикал свои колеги, като ги накарал да му напишат глоба за това, че ответникът не носил личните си документи, които се намирали в автомобила му. Ищецът вкарвал ответника от стая в стая в КАТ – Враца, като ответникът изпаднал в депресия и диабетна кома, тъй като бил на хапчета, станало му лошо, била извикана Спешна помощ и ответникът бил закаран в Спешния център в гр. Враца. Там му направили изследвания и било установено, че нивото на кръвната му захар и кръвното му били завишени. Впоследствие пак го вкарали в патрулката и започнали да го разкарват из целия град, тъй като още нямало заповед за задържането му. Към 18:00 часа била донесена заповедта и ответникът бил задържан. През цялата нощ в ареста ответникът не се чувствал добре и отново бил повикан екип на Спешна помощ.

Посочва се в отговора, че на ответника бил назначен служебен защитник, който го подвел да сключи споразумение с прокуратурата. Твърди се, че няколко месеца след случая бил запален семейният автомобил на ответника. Посочва се, че ищецът е постоянно на терен и хората се страхуват да свидетелстват срещу него, като неколkokратно е бил наказван за превишаване на служебните си права.

По тези съображения се иска предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически изводи:

Видно от приложеното по делото НОХД № 377/2023 г. по описа на Районен съд –

Враца, ответникът е осъден с влязло в сила определение за одобряване на споразумение на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, отложено за срок от три години на осн. чл. 66, ал. 1 НК, и обществено порицание, за престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, за това че на 15.09.2022 г. в гр. Враца, ул. „Христо Ботев“ № 152, пред сградата на сектор „Пътна полиция“, ОДМВР гр. Враца е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред, изразяващи явно неуважение към обществото – демонстративно пуснал силна поп фолк музика /чалга/ от паркирания пред служебния вход на сектор „Пътна полиция“ автомобил марка „*****“ с рег. № *** ** и след направена му забележка от полицейски служител при ОДМВР Враца Т. Г. Т. да я спре, започнал да се държи с него грубо, провокативно и арогантно, призовал го към физическа саморазправа, заплашвал го с уволнение и го бутнал с ръка в областта на рамото.

По делото е приложено Експертно решение на ТЕЛК № ****/**.**.**** г. при „Многопрофилна болница за активно лечение – Христо Ботев“ АД, с което на ответника И. П. М. са определени 60 % трайно намалена работоспособност за срок от 3 години с водеща диагноза „Други видове стенокардия“.

Представено е съдебномедицинско удостоверение № 247/2022 г., издадено от д-р Ф. Т. на 16.09.2022 г., съгласно което при прегледа на ответника е установено, че същият е получил охлузвания и кръвонасядания на горен ляв крайник и охлузване на лява подбедрица, като по механизъм уврежданията отговарят да бъдат получени от действието на твърди тъпи предмети и могат да бъдат получени по начин и по време, посочени от пострадалия – дърпане от униформен полицаи на 15.09.2022 г. към 07:15 ч. Посочено е, че на ответника е причинено болка и страдание.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля Я. Д. Й., от разпита на който се установява, че същият работи като младши автоконтрольор към сектор „Пътна полиция“ – Враца, като почти 10 години е работил с ищеца. За случилото се разбрал от него, тъй като той му споделил, а впоследствие и в публичното пространство от медиите /сайта BulNews/ били пуснати публикации, в които било описано, че е имало конфликт между двамата, като се стигнало до задържане на ответника. От публикациите ставало ясно, че става въпрос за Т.. Свидетелят знаел от разказ на друг колега, че самият повод за случая бил силна музика, пусната от автомобила на ответника, като Т. му казал да се спре музиката. М. станал агресивен, казал му, че не е никакъв, за да му казва какво да прави и впоследствие ударил Т. по рамото и след това бил задържан. Когато ищецът му споделил с повече подробности, му казал, че М. му отправил заплахи и обидни думи. Отправил му заплахи, че ще го уволни от работа, и му казал нецензурни думи. Свидетелят посочва, че след тази случка имало видима разлика в поведението на Т. Той бил подтиснат и засрамен. Имало случаи в сградата на сектор „Пътна полиция“ във фойето колеги да му подхвърлят шегички – „къде ще работиш сега?“, и да повтарят нецензурните думи, които М. отправял към него. Свидетелят твърди, че ищецът се чувствал неудобно. Имало моменти, в които идвал изморен на работа, казвал на свидетеля, че нощно време е мислил за случая и за тези заплахи и че не може да спи. Свидетелят сочи, че този случай станал и пред други

техни колеги, тъй като се сменяли по това време, пред сградата на КАТ било пълно с хора, които са идвали да регистрират автомобили, като те също станали свидетели на тази ситуация. Свидетелят твърди, че ищецът се чувствал заплашен, че може да бъде уволнен вследствие на думите на ответника.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск с правно основание по чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сума в размер на 4 000,00 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие от противоправно деяние на ответника, извършено на 15.09.2022 г., за което той е признат за виновен с определение, влязло в законна сила на 09.05.2023 г., с което е одобрено споразумение по НОХД 377/2023 г. на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху сумата от деня на увреждането – 15.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

За да възникне предявеното притезателно право за заплащане на заместващо обезщетение за причинени вреди на извъндоговорно /деликтно/ основание, трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки: 1/ деяние /действие или бездействие/; 2/ противоправност /несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение/; 3/ вреди /неблагоприятно засягане на неимуществената сфера на увредения/; 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите неимуществени вреди /вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между явленията в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента/; 5/ вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага.

В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване обективните елементи от състава на деликта, като субективният елемент се приема за доказан при липсата на ангажирани доказателства за оборване на законовата презумпция от страна на ответника.

Не е спорно между страните, а и от Споразумение, одобрено по НОХД № 377/2023 г. по описа на Районен съд – Враца, което по силата на чл. 383, ал. 1 НПК има последиците на влязла в сила присъда, се установява, че делинквентът е признат за виновен и е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, отложено за срок от три години на осн. чл. 66, ал. 1 НК, и обществено порицание за престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, за това че на 15.09.2022 г. в гр. ***, ул. „****“ № **, пред сградата на сектор „Пътна полиция“, ОДМВР гр. Враца е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред, изразяващи явно неуважение към обществото – демонстративно пуснал силна поп фолк музика /чалга/ от паркирания пред служебния вход на сектор „Пътна полиция“ автомобил марка „*****“ с рег. № ** *** **и след направена му забележка от полицейски служител при ОДМВР Враца Т. Г. Т. да я спре, започнал да се държи с него грубо, провокативно и арогантно, призовал го към физическа саморазправа, заплашвал го с уволнение и го бутнал с

ръка в областта на рамото. По силата на чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Следователно, по несъмнен начин по делото е установено виновното противоправно поведение на делинквент-ответник.

В ППВС 2/74 г. е уточнено, че „под обществен ред като обект на престъплението хулиганство следва да се разбират установените в държавата обществени отношения, основани на нравствеността и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот“. Насочеността на престъплението срещу обществения ред и спокойствие не означава, че обективното му проявление не засяга в някои случаи правата на отделната личност или имуществени права на физически и юридически лица, както и че от това засягане понякога не се причиняват материални или морални вреди. Подобен резултат, макар и несъставомерен, не изключва възможността хулиганското действие да породи фигурата на пострадалото лице, какъвто е и настоящият случай. В повечето решения на ВКС и ВС въпросната теза е потвърдена с ползването на сходни аргументи: че престъпните хулигански прояви могат да засегнат „лични и обществени интереси“ (р.39-90-I); че „пострадалите от хулиганските действия (...) имат право да предявят граждански иск (...) за причинените им неимуществени вреди, включително и когато срещу дееца не е било повдигнато обвинение за престъпление против личността (р.22-99-II, р.31-99-I); че „разпоредбата на чл. 76 НПК няма предвид само съставомерни вреди, като типичните такива за престъплението по чл. 325 НК се изразяват в нарушаване на обществения ред...“, тъй като „...още с Постановление № 2/74 г. - т. 4, Пленумът на ВС на РБ е очертал, че хулиганските действия могат да се извършват в разнообразни форми, една от които е свързана с посегателства върху личността, нанасяне на обида или телесна повреда...“ (р.12-09-I); че „когато самите хулигански действия по чл. 325 НК са свързани с нанесени обидни думи, лицето, към което те са били насочени, може да търпи вреди от деянието, предмет на обвинението и евентуално да отстоява впоследствие като страна в съдебното производство свои права и законни интереси.“ (р.605-11-II).

Така е и в настоящия случай. Видно от самото споразумение, одобрено от наказателния съд, хулиганските действия са се изразили в „грубо, провокативно и арогантно“ поведение на ответника спрямо ищеца, призоваване към физическа саморазправа, заплахи с уволнение и бутане с ръка в областта на рамото. Влязлото в сила решение на наказателния съд, е задължително за гражданския съд, разглеждащ последиците от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, което в конкретния случай означава, че противоправното поведение на ответника и виновността му не подлежат на самостоятелно доказване в настоящото производство.

За настъпването на описаните в исковата молба неимуществени вреди – накърняване на честта и достойнството на ищеца, са ангажирани свидетелски показания. Свидетелят Я. Й. установява пред съда чувството на неудобство и тревожност, което е изпитвал ищецът след случилото се, чувството на срам и подтиснатост, предизвикано от поведението на ответника пред работното му място и от факта, че е осъществил деянието си на публично място в присъствието на други хора.

Налице е и пряка причинно-следствена връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилите за ищеца неимуществени вреди. Ако делинквентът не беше нарушил общоприетите норми за общуване между хората, добрите нрави и благоприличието на обществено място, нямаше да се стигне до конфликтната ситуация и да настъпят вреди за ищеца.

Следователно основанийето /правопораждащите спорното материално право

юридически факти/ на предявения осъдителен иск за обезщетение, е установено безспорно по делото.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди е необходимо да се отчете начинът на извършването на противоправното деяние, негативното отражение в психиката на ищеца от случилото се, причиненото му неудобство и дискомфорт при социални контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на деликта – 2022 г.

По изложените съображения и с оглед тежестта и характера на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на увреденото лице /изпитани чувства на неудобство и срам/, начина на извършване на деянието /публично, в присъствието на други хора, пред работното място на ищеца/, степента на преживените от него негативни емоции, липсата на доказани трайни последици върху психиката му, съобразявайки се с принципа на справедливост, залегнал в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, задължителните указания, дадени с ППВС № 4/23.12.1968 г., както и конкретните икономически условия в страната през разглеждания период, съдът счита, че обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 1 000,00 лв., предвид което предявеният иск следва да бъде уважен до този размер, като за разликата до пълния му предявен размер от 4 000,00 лв. следва да бъде отхвърлен.

По разностите:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 200,00 лв. съразмерно с уважената част от иска. За ответника също възниква право на разноски, но доколкото същият не претендира такива, не следва да му бъдат присъждани.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати по сметка на съда следващата се държавна такса в размер 50,00 лв. съгласно правилото на чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. П. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. **, кв. „***“, ул. „***“ № **, да заплати на Т. Г. Т., ЕГН: *****, с адрес: гр. **, ул. „***“ № **, вх. **, ет.**, сумите както следва:

- на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от 1 000,00 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие от противоправно деяние на И. П. М., извършено на 15.09.2022 г., за което той е признат за виновен с определение, влязло в законна сила на 09.05.2023 г., с което е одобрено споразумение по НОХД 377/2023 г. на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху сумата от деня на увреждането – 15.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния му предявен размер от 4 000,00 лв. като неоснователен;

- на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 200,00 лв., представляваща разноси по делото за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК И. П. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № **, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Враца сумата от **50,00 лв.**, представляваща държавна такса.

ПОСОЧВА на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК банкова сметка на Т. Г. Т., ЕГН: *****, по която могат да му бъдат заплатени присъдените суми: **IBAN:** *****

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____